

Liceul Teoretic Țipala

Proiect

"Clopotnița" de Ion Druță

Realizat de: Doarme V.

Verificat de: Lisa Olga

2013

Motto: *"Nimic din ceea ce a fost cu voi, nu va trece ușor pe lângă voi."*

Teme:

Ocrotirea valorilor
spirituale ale poporului

Viziunea asupra istoriei
neamului

Evocarea trecutului istoric

"Viața e ca un râu și omul e ca o apă venind la vale, trebuie să ajungă și ei undeva."

Personajele

Principale

Horia Holban este reprezentantul generației tinere, tipul de intelectual de croială nouă. E un tânăr cu un prag al sensibilității foarte coborât. Pe el îl zdruncină probleme de esență, privind istoria, cultura, educația. Este tipul de erou social-activ neatins de rutină-la suflet și la faptă. Scriitorul l-a înzestrat cu intelect nativ.
De către autor este caracterizat ca fiind un tânăr înalt și zdravăn, cu ochi blânzi și triști, împovărat de grijile unui sârman învățător din Bucovina.

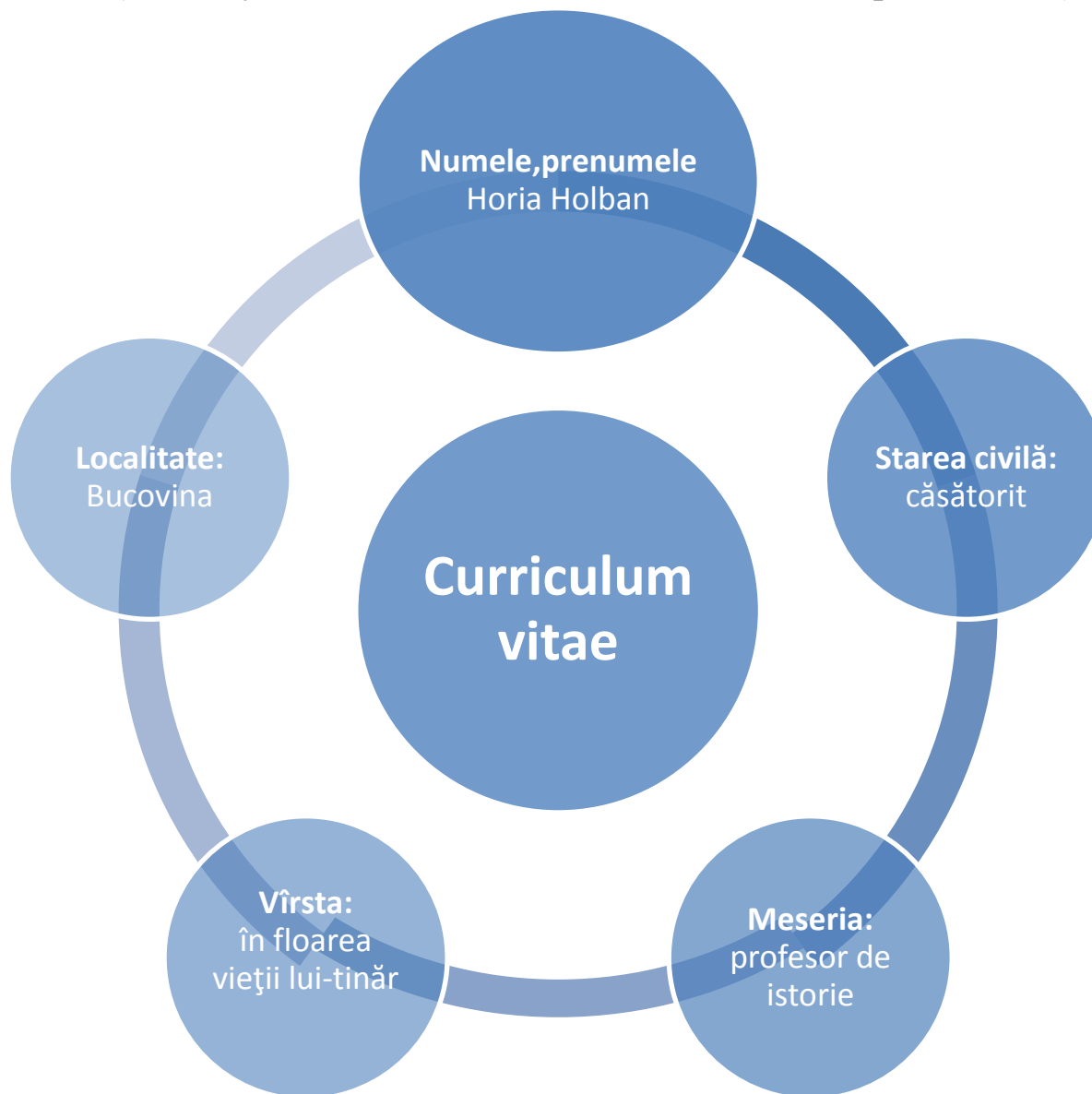
Secundare

Janet. Numele ei cu accent franțuzesc o arată ca o domnișoară deșteaptă, inteligentă și nebunatică. Autorul o caracterizează ca pe o fată sprintenă, smolită, cu coapsă frumos împletită, ochi căprui-închiși, păr lung și negru, "un drac de fată" care topea inimile băieților și își bătea joc de ei.

Turcul. El e profesor de istorie și un bun prieten cu Horia. Autorul îl caracterizează fiind un bărbat înalt cu umeri mari. Horia îl descrie fiind josuț, smolit, rotunjior, ca o tăciune fierbinte scos din vatră, pe care soarta îl aruncă dintr-o palmă în alta. Era un țăran cu planuri năstrușnice, însă era convingător, dur și logic.

Balta, directorul școlii din Căpriana, este un geniu al răului, o ființă distrugătoare, agresivă, ce nu iubește nici școala, nici literatura. Scriitorul îl prezintă pe Balta născut în zodia Ruinării, dar nimerit întâmplător într-o școală. "El și-a ales meseria de zidar și se pricepe, i-a dat demonul ruinării acest har și biata Clopotniță a și pornit pe calea celor drești..."

”Am căutat și eu să fiu un vlăstar destoinic al acestui neam păcătos...” (Horia)

Simboluri prezente în operă:

Clopotul

La începutul romanului îl aflăm pe Horia "stînd cu fața la soare ,cu ochii închiși,așteptînd să bată clopotul din Piața Biruinței";clopotul "a oftat încet,domol,o singură dată"; vibrează încet peste oraș dangătul lui,măsurînd-i clipele,orele,viața...Dar mai există clopote altundeva ,într-acolo îl poartă aminterea și gîndul.Clopotnița reprezintă locul care trebuie ținut minte și cinstit,relieva ce păstrează aura de măreție.Dangătul clopotului vibrează a chemare și îndemn,a luare-aminte și durere.

Drumul e un simbol al vieții și al căutării.

Motivul *casei* semnifică destinul personajului.Casa-clopotniță a lui Horia are cer,are pămînt-temelie,are ferestrele deschise spre lume.Aceasta e un simbol al statorniciei și purității,verticalității neamului nostru,devenind în operă un spațiu al siguranței și retragerii în intimitate a credincioșilor,al strămoșilor noștri.

În contextul literaturii moldovenești contemporane Ion Druță deține rolul unui rege al prozei datorită, în primul rând, tematicii abordate. **Opera sa este actuală** prin nivelul de concepere al vieții, de modelare artistică a cuvântului, de măiestrie compozițională oarecum distinct de ceea ce cunoaștem pînă acum. Abordarea unor probleme evident de importante și frecvent întâlnite ne apropie de subiectul romanului "Clopotnița". Opera pune la cîntar valorile morale, spirituale – cele de ieri, intrate în memoria poporului, și cele noi în curs de afirmare. Este **un roman rezistent în timp** prin originalitatea și simplitatea subiectului tratat. Acesta vine din miezul realității noastre. Acea cîntare inspirată a unor valori naționale, acea sete de ideal privind perpetuarea lor, pe care le simțim la lectura romanului, îl situează pe Druță alături de cei mai talentați autori ai orei actuale. Prozatorul pune în lumină problema ocrotirii valorilor spirituale ale poporului, neuitării trecutului neamului nostru - teme foarte actuale, teme ce însîngerează rănilor mai vechi ale omului de azi și-i sensibilizează sufletul. Druță aduce în casa cea mare cu atîta har și dăruire problema educării omului prin exemplul istoriei. Este o teză validă – examenul de conștiință, ce o descoperim în paginile operei. În roman se accentuează și se promovează ideea triumfului intelectului în fața forței fizice. Și anume conflictul dintre om și post, între vocație și ambiție demonstrează, iarăși, actualitatea acestei opere.

Identificăm nemijlocit, totuși, în mesajul acestui roman și concepția scriitorului alături de idealurile personajelor sale veridicitatea problemelor proslăvirii trecutului, ocrotirii valorilor naționale și educării omului, căci după cum spune Horia Holban, eroul acestui roman, "Asta e marea noastră tragedie. Vrem să avem cultura noastră, să avem știința noastră, așa încît să ne putem așeza, odată și odată, la masa lumii civilizate, dar sărăcia, răutatea, toate adunate împreună, ne distrug."

Valori general-umane promovate de această operă

Demnitatea

- Această valoare este bine conturată în baza comportamentului personajului principal-Horia.El demonstrează nemijlocit promovarea acesteia.Luptînd întru păstrarea și ocrotirea monumentelor naționale,Horia demonstreaza adevarata demnitate națională."Am căutat și eu să fiu un vlăstar destoinic al acestui neam păcătos..."

Afirmarea conștiinței de neam

- I.Druță pune în lumină această valoare prin exemplul eroului romanului - Horia."Și e atît de curată,atît de frumoasă această vatră strămoșească,încît la un moment dat îți vine să-ți dai viața pentru ea,apoi să te mai naști o dată,să mai trăiești o viață lungă de om,rămînîndu-i credincios."

Răutatea

- Această calitate negativă generată de personajul secundar Balta reprezintă un pol al conflictului operei.Anume răutatea acestuia pune în pericol destinul Clopotniței.Aceasta devine o jertfă a geniului răului."Domol,încăpățînat,plămădit dintr-o agresivitate seculară,ce mocnea continuu,voinic și sănătos,cu lacune catastrofale în pregătirea sa profesională,cea ce îl făcea să fie zgîrcit la vorbă,încetinel,chiar leneș într-un anumit fel."(despre Balta)

Opera în viziunea criticilor

- Criticul F.Cuznețov era de părere,că în roman ar exista o contradicție între ”adevărul sentimentelor” și ”coturnii romantici”.E adevărat,în ”Clopotnița” ne întâmpină un vădit cult al naturii,un cult mai întâi de toate al omului,care stă în centrul acestui univers natural.Nu lipsește nici exuberanta lirică,dar aceasta este o trăsătură caracteristică a prozei lirico-filozofice,în care se încadra romanul.
- Printre prozatorii moldoveni scriitorul Ion Druță se deosebește de mulți în primul rând prin concepția sa poetică despre viață,prin sugestia puternică a simbolului poetic în toată creația lui.(Ion C.Ciobanu)
- Toți eroii druțieni își au drumurile lor; drumul este,la scriitorul nostru,un cronotop în cadrul căruia se desfășoară artistic un destin unic.Nimic nu are,în ordine valorică,o semnificație mai înaltă decât odiseea parcurgerii căii care îți este hărăzită.Omul druțian caută,am putea spune,cel mai scurt drum către sine și sfârșește,în mod obișnuit,prin revenirea la cercul inițial,la eul lor profund. (M.I.Cimpoi)

Opinia personală:

Romanul "Clopotnița" reprezintă o sursă de adevăr istoric, un mozaic de culori apuse și viitoare, un "papyrus" pe care penița lui Druță a ferecat cu lacăt de slove veșnicia, trecutul, iubirea, șansa, curajul, tăcerea și trecerea. Am citit această operă dintr-o răsuflare. Lecturînd am urcat alături de Horia dealurile dorului, am "ars" împreună cu Clopotnița lui Ștefan cel Mare, am descoperit adevărata față a geniului răului, am plîns, am suferit și am iubit. Cred în puterea acestei cărți, puterea care mi-a modelat și sensibilizat sufletul în conformitate cu sentimentele și caracterele excepționale pe care le identific în roman.

Scriitorul prin intermediul mesajului acestei opere mi-a filtrat în suflet semința adevărului și bunătății, m-a scaldat în lumina caldă a sfintelor idei desprinse din această operă. Aș putea afirma cu certitudine că acest roman imprimă caracterului meu noi valori excepționale, contribuie nemijlocit la modelarea mea ca personalitate, la extinderea orizontului meu spiritual și cognitiv.

Închizînd ultima pagină a romanului "Clopotnița" am simțit cum "prin pojghița subțire și fragedă a adolescenței răzbătea sufletul de cetățean, se mișca spre lumină mugurul unei personalități". Astăzi, încrezută în propriile forțe, pot spune cu siguranță că părintele sufletului meu este Ion Druță.

Și în fine mă întreb și eu "Dacă omul e o viață, monumentul este simbolul a mii și mii de vieți, și dacă sufletul are nevoie de patruzeci de zile pentru a-și lua rămas bun de la lumea în mijlocul căreia a trăit, cât îi trebuie unei clopotnițe, cînd îi vine vremea să se despartă de poporul peste care a domnit veacuri la rînd?"